

FREGA MEETS SUNDAR

FERDINANDO FREGA

FREGA ЗУСТРІЧАЄ СУНДАРА

THE COMPANY · 11

Від Реджо-Калабрії до Ченнаї, слідами Сундара Пічаї.

Коли я вперше почув це ім'я, то всерйоз спитав себе, хто він, у біса, такий. Про нього говорили всі. Він майже посів місце Назарянина — тільки йому не було 2000 років. Йому було лише 54, і він походив із тієї чудової землі, що зветься ІНДІЯ.

Єдине місце у світі, де дихаєш англійським повітрям, але живеш азійською культурою й елегантністю, серед суміші 22 мов, де постійно живе майже 1,5 мільярда людей.

Але повернімося до нашої історії: це ім'я було пов'язане з компанією під назвою ALPHABET. Хто вони такі, я теж не знав. Я думав, що це якийсь консорціум, створений для неписьменних людей світу, тих, кому ніколи не пощастило навчитися читати й писати. Потім я зрозумів, що не так уже й помилявся, бо саме цим вона й займалася — тільки тексти, читання й література жили всередині мережі, яка користувалася двома кодами: людським десятковим і алгоритмічним двійковим.

Мені було цікаво зрозуміти цю людину, тож я, як Кіплінг, сів на потяг і поїхав із Реджо-Калабрії до Бомбея, який сьогодні називають Мумбаї.

Мета була ясна. На мене чекали в ЧЕННАЇ, у південноіндійському штаті ТАМІЛНАД, де мене мали прийняти брати по ложі. Усі знали — від Великої ложі Англії і

нижче, — що брат Frega живе на 70 доларів США на місяць і не звик нікого ні про що просити.

І ось я нарешті прибув. На мене чекали й повезли до себе додому, але я відмовився і спробував натомість винайняти кімнату. Триденне перебування було мені по кишені і вкладалося в мій бюджет.

У мене було лише кілька годин, щоб освоїтися на місцевості, коли по мене приїхав РЕГУНАТХА. Куди ми їхали?

ІНДІЙСЬКИЙ ТЕХНОЛОГІЧНИЙ ІНСТИТУТ МАДРАСА.

Щойно ми приїхали, ледве переступивши перший вхід університету, я побачив напис, що вразив мене, як блискавка. Їхній девіз санскритом у перекладі звучав так:

УСПІХ ПРИХОДИТЬ ІЗ ДІЇ.

Нас прийняли двоє професорів, брати-масони, і я одразу почав розпитувати їх про СУНДАРА. Я був переконаний, що він навчався в Мадрасі ще тоді, коли вони були асистентами.

Професори визнали, що знають, хто він, хоча насправді він навчався в ХАРАГПУРІ. Але тут, сказали вони, ми всі вважаємо його своїм.

Перш за все вони пояснили, де ми. Це був не просто якийсь університетський кампус у Бостоні. Ми були всередині чогось неймовірного: ІІТ Мадрас мав також суперкомп'ютерні можливості завдяки IBM Virgo Super Cluster, що давав 97 ТЕРАФЛОПСІВ обчислювальної потужності.

Що це, в біса, означало, я гадки не мав. Я ні чорта не тямлю в комп'ютерах, але кивав, бо з їхнього тону зрозумів, що заява

важлива. І мені вже цього було досить, щоб там бути.

Після формальностей ми пішли звідти, і РЕГУНАТХА сказав, що має для мене сюрприз. Я сказав: «Сподіваюся, це не жінки. Мені 61 рік, я вже не юнак. Нині жінки — мій улюблений вид розмови, бо я черпаю з їхньої винахідливості й розуму і живлюся обома».

Він сказав, що ми їдемо до жінки. «Але розслабся, Нандо, ніякого сексу. Здається, вона дуже добре знає людину, яку ти шукаєш, і ти побачиш, що вона тебе не розчарує».

«І до того ж ти знаєш, що перш ніж бути масонами, ми — вільні люди доброї вдачі!»

«Так, але давай залишимося вдягненими, будь ласка».
Хахахахахах.

Ми зайшли у ворота її будинку. Нас зустріла молода жінка. Їй, мабуть, було років 25, але я не думав, що вона донька СУНДАРА, — і справді, вона була племінницею жінки, яка на нас чекала.

Вона привітала нас і посадила на свій диван. Запропонувала неминучий чай, але як добрий калабрієць я спитав, коли ми їстимемо. Я вже два дні жив на воді, і мій шлунок уже страйкував. Він досі не зрозумів, що ми не в Італії.

Жінка представилася як РАДХА і одразу почала ставити мені прями запитання, вже знаючи, хто я.

Я нахилився до РЕГУНАТХИ і прошепотів: «Радха, як та, що із Zoho?»

А він, не змінюючи виразу обличчя, сказав: «Ні, та молодша. Ця мудріша».

Вона сказала, що страшенно розважилася, читаючи THE WILKINSON SAGA на gillettenarrative.com. Вона, мабуть, прочитала її 20 разів і впізнала себе в деяких уривках — у постаті своєї тітки. Потім із приголомшливим жіночим чаром, попри свої 90 років, спитала мене, чи все там правда.

Я відповів простим жартом: правда і брехня — це два алгоритми життя, а між ними лежить наратив, який лишається візуальним вираженням тієї єдиної людини, що його пише.

Вона усміхнулася, але не здивувалася. Сказала, що це єдина відповідь, яку я міг дати. Вона показала, хто я, не кажучи цього. Ось чому вона дасть мені інформацію про СУНДАРА.

Коли він був маленьким, то весь час малював сто нулів, і ніхто не розумів чому. Одного дня він поставив перед ними 1. Ми думали, що це його майбутній банківський рахунок. Через тридцять років він працював у компанії, яка саме так і називалася: Google, від googol — одиниця, за якою йде 100 нулів.

Усі завжди охоче списували цю ваду на роботу його матері-стенографістки. Але ми були лише на початку, і сьогодні розуміємо, що вада, з якою він народився, виявилася не чим іншим, як досконалістю.

З надійного джерела ми чули, що одного дня мати, допитлива, як завжди, спитала сина, як банк примудряється надсилати йому виписку з 12 нулями. Він відповів: «Вони пишуть цифри від руки, прописом. Місця не вистачає».

Я помітив, що протягом усіх цих історій жінка і мій супровідник-брат — теж уже немолодий чоловік — часто обмінювалися змовницькими поглядами. Але я зосередився

лише на тому, що робив, і не зупинявся, щоб розшифрувати їхній поведінковий код.

Радха розповіла, що Сундара завжди любили і що жінки часто його супроводжували через його елегантність, розум і чарівність. Майже мій портрет, якби не різниця в наших кишнях.

Коли настав момент, я розповів кілька історій зі своїх 40 років подорожей 65 країнами: історії життя, жарти й пригоди. Жінка, здавалося, так захопилася, що запросила нас на вечерю. Але я ввічливо вирішив, що приймати запрошення не годиться. Я ще не був готовий.

Коли ми йшли, вона дала мені маленьку записку і сказала: «Нандо, пишіть мені, коли захочете. Я з великою радістю отримую ваші листи. І можете називати мене тітонькою — я буду горда».

РЕГУНАТХА реготав як божевільний, і я не міг зрозуміти чому. Він сказав, що щонайменше 30 років не опинявся в такій ситуації. Я попросив його відвезти мене назад до готелю, але спершу з цікавості спитав його:

«Вибач, а ким працювала твоя дружина?»

Не замислюючись, він відповів: «Вона була стенографісткою».

Я ледь не вибухнув, але стримався. Тоді я попросив висадити мене біля готелю. Я сам знайду, де поїсти, а наступного дня поїду.

Він спитав, чи мені потрібно ще щось, і я запросив його приїхати до мене додому в Калабрію, щойно матиме нагоду. Я буду радий його прийняти — показати йому, що ми, калабрійці, вміємо добре робити будь-де у світі.

Але хто ж насправді були персонажі цієї історії?

Реальні люди. Я ніколи не питав їх, звідки вони. Я просто приймав їхню присутність, бо саме це я роблю вже 61 рік, — і я певен, що світ мене не забуде.

А всередині маленької записки індійської пані я знайшов повідомлення: «Повертайтеся до мене, коли захочете. Вам завжди раді». Унизу була її адреса.

Наступного дня я повернувся на вокзал. Потяг, здавалося, не хотів рушати, але я не знав чому. Можливо, він чекав на мене. А можливо, зрозумів, що після МОЄЇ АФРИКИ калабрієць може мати й МОЮ ІНДІЮ.

Ferdinando Frega
BLADEFREGA · Nando the Scribe